

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 1. Quid sit morbus? & quæ illius causæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

§. I.

*Quid sit morbus? & quæ illius
causæ?*

Gnostici morbos aiebant esse
dæmones, & proinde incan-
tationes, seu carmen quoddam ex-
cogitauerāt ad eos ex humanis cor-
poribus eijciendos.

Insanus hic error est, & hæreti-
corum commentum à fide, à natu-
ra, à medicorum placitis prorsus a-
lienum: docent illi morbum aliud
nihil esse quam prauam aliquam
corporis affectionē; quæ fere cum
ipsa vita trahitur. Vt enim D. Au-
gustinus: *Quis non egrotat in hac
vita? quis non longum languorem
trahit? nasci in hoc corpore morta-
li, incipere egrotare est. Sic ab ipsa
natiuitate insita quædā corpori no-
stro*

stro labe, & inualetudinis scaturigo, à qua tot effunduntur morborum examina, vt in vno oculo centum & duodecim contrarias affectiones Galenus notarit, & Plinius non dubitauerit asserere morborum trecenta esse genera in humana vita, hoc est, vt interpretantur alij, prope innumerabilia, quorum omnium origines hic paucis inquiremus.

In In-
tro-
d.
Lib. 26.

c. 1.

Vt malo cuiquam medelam facias, aut si minus possis, æquo saltem constantique animo feras, interest quàm plurimum illius causas iam ante peruidisse. Ea ratio mihi suadet vt primùm aperiã morbi fontes, tum ad remedia delabar.

Suarez à calamo, doctisquẽ ingenij monumentis orbi notus; morbos omnes ex vnâ aliquã harum

causarum oriri docuit : vel ex parentum vitio , prauâque complexionem , quæ etiam in foetum emanat. Vel ex quadam intemperie, & humorum inter se dissidentiũ pugnâ : vel ex aëris iniurijs , cœlique inclementioris influentiâ : vel denique ex ipso peccato, quod prima radix malorum omnium.

Prima illa, & innoxia hominis ætas , morbum ne de nomine quidem nouerat; nesciebat quid febris, quid calculus , quid podagra , aut chiragra , quid aqua intercus esset: multoque minus quid à febre algerere , aut ardere ; quid calculo ceu equuleo torqueri ; quid aqua intercute distendi , quid à podagrâ , & chiragrâ lentam alluuiem, duramque tyrannidem pati. Hęc inquam non viderat prima orbis ætas, nec
 sense-

senserat Adam in suo illo innocen-
 tiæ statu, qui utinam & posteris &
 illi fuisset diuturnus; sed irrita ca-
 dunt vota, nec nobis erit, qui prius
 à peccato ad hæc mala damnati,
 quàm nati, nec illi etiam fuit. Si e-
 nim S. Ephrem credimus, creatus
 Adam horâ nonâ matutinâ: & sce-
 leris reus sub tertiam pomeridia-
 nam, adeoque etiam morbis ob-
 noxius. Vel si mauis age, dic cum
 Tostato conditum die Veneris sub *In Gene-*
 Solis ortum, Sabbato peccasse sub *sim.*
 occasum. Vel si arridet magis cum
 Pererio, Torniello, Saliano, iudica
 & pronuntia in Paradiso, sedeque
 voluptatis dies vidisse octo, nō am-
 plius: Certè ut ut sentias, & loqua-
 ris, ad propositum meum parum
 interest: manebit ea lis sub Iudice,
 & veritas in occulto; at hoc in a-
 aperto

perto erit: statim atque peccauit sui
sceleris pœnam sensisse, & in cor-
pus quasi in hospitiũ morbos om-
nes admisisse, eorumque vitium in
postero transmisisse, non trãsmis-
surus vnquam si scelus abfuisset.

Erat enim constans, & intemerata
valetudo, datum à superis veluti
innocentiæ priuilegium: pro cuius

Lib. 2.

c. 17.

l. 8. c.

71.

fide etiam appello illud quod Ruf-
finus in vitis Patrum, Palladius, a-
lijque de Abbate Isidoro, eiusque
monachis prodiderunt.

Erat magnus ille Præsul, erant
& Monachi, parentis optimi emu-
latores filij, eã vitæ, morumque in-
nocentiã, cui aliquid supra vulgus,
statamque naturæ legem concedi
potuit; & vero re etiam ipsã con-
cessum est. Fuit autem illud eiuſ-
modi, vt nunquam ægrotarent: sed

vitam

vitam ducerent etiam in seros annos nullis vnquam morbi contagijs vitiata: cui priuilegio additum & alterum; vt cum immineret vltima dies, & sanctioris æui meta, ea pateret illico, & diuinâ reuelatione nosceretur. Tum Religiosi viri impendentis fati memores, quàm optimè dispēsare reliqua perituræ vitæ momenta, atque ad beatam æternitatem facilem aditum parare; nec tam abripi violentâ morte, quam suauis sopore terris subduci, & cœlo reddi.

Et hæc paucis à me dicta sunt, vt euincerem illud, ab animi noxâ, in ipsum quoque corpus morbi vitium trahi. Vt non immerito pronuntiarit olim Democritus, si corpus animum in ius vocaret, haudquaquam futurum vt ille muneris
male

male administrati crimen effugeret; cum enim in corpore, velut in præsidio, collocatus sit, hostem, id est peccatum omni conatu, vique arcere debuit: & tamen (ô malum) illud ipsum patentibus atque explicatis valuis admisit, malus omnino sui corporis custos, ac præses; & hinc laxatur infesta morborum agmina, quæ vbi illud inuaserunt, etiam sceleratæ menti pro pœnâ sunt: non ita tamẽ, quin aliquando & sæpius pro medicinâ: ita scilicet disponente suavi Numinis prouidentia. Ut postea fusius explicabitur.

§. 2.